

Rapport til stiftsmødet den 2.10 i Hviding

Rapport.

Allerførst vil jeg byde velkommen til hele tre nye provster, Poul Ivan Madsen, Lone Hvejsel og Thala Juul Holm. I er kommet udefra, men I skal være så hjerteligt velkomne. Jeg glæder mig meget til samarbejdet med jer og ved, at I vil gøre jer megen umage. Så kære menighedsråd og præster: Tag – fortsat - godt imod dem.

Så vil jeg også byde velkommen til snart sagt et helt nyt hold på stiftet.

Kirsten Moesgaard, (HR – rådgiver for alle jer menighedsråd ude i stiftet) Niels Hviid Knudsen, Stiftsfuldmægtig og rådgiver for alle menighedsråd, Benedikte Holm, stiftskontorchef og juridisk tovholder og rådgiver for menighedsrådene, og Thue Raakjær Jensen kommunikationsmedarbejder og lidt i regnskabsafdelingen, idet vi nu har afskaffet den gamle stiftskasserer funktion - i og med stiftet i det nye år indgår i den fælles kapitaladministration – og derved sparer vi næsten en hel – ret højt lønnet stilling, som vi selvfølgelig vil bruge på anden vis til gavn for kirkelivet og menighedsrådene i stiftet. Hjemme på stiftet sidder vore de resterende medarbejdere og de har nu alle travlt med at indtaste kandidatlisterne for de menighedsråd, som har valgt ikke at gøre det selv. Den 20. okt. får vi en ny lønmedarbejder i FLØS, idet Annamette Bast Buelund har fået andet arbejde.

På stiftskontoret er vi i det hele taget ved at geare os til i langt højere grad end hidtil at være service funktion for menighedsrådene – vi ved, at der er meget arbejde – og også meget administrativt arbejde - i et menighedsråd og det er min bestemte intention, at stiftet skal være jer behjælpelige i så høj grad som muligt – det skal være overskueligt at gå ind i et menighedsrådsarbejde. Der skal være tid til at tænke tanker og ikke bare halse bag efter alle de praktiske – og somme tider meget komplicerede sager, som nutidens menighedsråd kommer ud for.

I løbet af rapporten vil I også høre lidt nærmere om, hvad nogle af disse nye medarbejdere laver, men jeg vil til en begyndelse gerne fremhæve, at jeg synes, vi er ved at have et rigtigt godt team. Der er god korpsånd og vi ved, at vi er til for jer. For det er ude i sognene kirkelivet foregår og leves, men vi ved også, at der sker så meget i Folkekirken, og at det kan være svært at følge med.

Men det sidste, jeg ved, er, at vi må stå sammen, sammen sætte alle vore pælerødder ned i den danske muld for at holde fast i alt det, vi har fået overleveret fra vore fædre og mødre, for et eller andet sted er I og jeg jo med et Søren Kirkegaardcitat: "kristen fordi min far var kristen". Evangeliet er et glædes og sejrsmeldskab, der skal gives videre. Akkurat som Paulus siger: Jeg overleverede jo kun til jer, hvad jeg selv havde fået overleveret.

Men netop det giver os jo nogle problemer, man ikke bliver et kristent menneske bare ved at se ind i sig selv og mærke efter, hvad man selv føler er rigtigt og bestemt heller ikke ved at høre efter den bløde stemme, der altid hvisker os i øret med sit: Pas på dig selv, tænk på dig selv, vær god ved dig selv, som om der ikke er andre der kunne tænkes at finde på at tænke på os og være gode ved os. Kristendom er noget, der skal læres og noget, som man skal oplæres i. Og nogen, og det er altså blevet jer og mig, må tage ansvar for at det også sker, for børn i børnehaver og skoler får der ikke ind med moder – eller fadermælken mere.

Og samtidig må et kristent menneske i kirke for at høre noget, som vi ellers ikke kan høre, noget som vi ikke kan sige os selv. og hvordan skal de kunne finde derind, hvis ingen har lært dem noget og ingen har vist dem vejen

Derfor skal vi naturligvis værne om vore gudstjenester, de er og bliver grundvolden i kirken. Og derfor skal vore børn ved en udbredt dåbsoplæring have chancen for at kende den Gud, de er døbt til at høre til i livet såvel som i døden.

Derfor vil jeg først lidt overordnet hæfte mig ved den sekularisering, verdsliggørelse, som vi alle kan blive grebet af, hvis vi ikke holder livlinjen til gudstjenesten ved lige og ikke værner om næste generations oplæring i den kristne tro.

Sekulariseringen.

Først et par oplevelser, jeg har haft her i sommer.

Her i september har jeg været til de europæiske protestantisk kirkers kirkeledermøde i Greifswald i Pommern, altså det tidl. DDR.

Det er meget inspirerende at høre, hvordan de andre europæiske kirker er kirker i en ny og globaliseret tid. Mange af dem er meget små og befinder sig i store katolske omgivelser. Men eftertankevækkende var det også at erfare, at i Pommern var 18 % af befolkningen medlemmer af den pommerske kirke, 2 % var katolikker. Resten var **ingenting**. Og hvordan en sådan befolkning i disse tider igen kontakt til kristendommen?

Vi var på Rügen, hvor præsten i den gamle Altenkirchen ude ved Svantevit og Arkonaborgens rester fortalte, at der hvor han kunne begynde at knytte bånd til stedets befolkning var et kirkekor, men kunne en stasimeddeler virkelig få lov at synge med?

Et andet sted på Rügen i byen Bergen med 5000 indbyggere var der 500 medlemmer, men den unge præst som havde sat mange projekter i gang havde endnu ikke trods sine mange husbesøg fundet én, der havde lyst til at deltage i en gudstjeneste.

Og det er sket på bare 40 år.

På en generation er det blevet et helt verdsligt samfund. Et helt sekulariseret samfund – uden det fundament som den kristne tro giver i gode så vel som svære dage. Uden et religiøst sprog i det hele taget..

Jo, man tænker da sit, også selv om vi har 83% af befolkningen som medlemmer, men vi ved jo også, at vi er max 10%, der virkelig er brugere. Jeg har her sommeren over også haft et par triste gudstjenesteoplevelser, hvor jeg har set to helt adskilte menigheder: Et dåbsfølge på ca.50 personer, der absolut intet fik ud af at være med og heller ikke forsøgte at være med – og så os tre-fem andre, der egentlig heller ikke havde det så godt, fordi vi kun er mennesker og lod os forstyrre af at vi ikke alle var til gudstjeneste. jeg tror, vi skal gøre noget for disse dåbsfølger – de må og skal have noget med sig hjem fra gudstjenesten, men det er noget I må gå hjem og diskutere præster og menighedsråd imellem.

Men den hellige grav er ikke velforvaret - heller ikke hos os.

Et eksempel mere.

For nylig var jeg på besøg hos stiftets gamle domprovst Povl Kiilerich i anledning af hans 85 års dag. Povl Kiilerich har altid været flittig til at deltage i ordinationerne i domkirken. Det sagde jeg ved den lejlighed tak for, fordi det både er opbyggeligt for mig selv og for ordinanderne, at der er kolleger, der kommer og danner ring om os, men nu var jeg altså begyndt at savne ham. Og så forklarede han, at han var ved at være for gammel, men at han havde deltaget, fordi han syntes han ellers blev så verdslig - så optaget af alle de ting, med hus

og bil og mad og drikke og alm. underholdning. Han trængte med andre ord til at blive mindet om, at han var præst, og at der er andet end føde og klæder og alle livets mere eller mindre nødvendige fornødenheder, der tæller.

Det tror jeg, vi alle gør: præster såvel som menighedsråd. Trænger til at blive mindet om, at der er andet end dagen og vejen og aktier og finanskriser!

I hvert til fælde viser en undersøgelse, der sidste år blev lavet om "Den religiøse mangfoldighed som folkekirkelig udfordring i Danmark". Undersøgelsen er udkommet i bogform under den betegnende titel: "Karma, Koran und Kirke". I den undersøgelse udspørges et repræsentativt udvalg af de danske præster om, hvad de mener, er den største religiøse udfordring i Danmark i øjeblikket. Og mens pressen er fuld af beretninger om Islam, vældigt eksotiske religioner som asatro, der dyrker de gamle nordiske guder, shamaisme, yoga, meditation og astrologi, så viser det sig at knap 2/3 (66%) af præsterne ser den almindelige sekularisering som den største udfordring. 31% angiver at det er blandingsreligiøsiteten der er den største udfordring, mens kun 7% angiver, at det er Islam.

(Hertil skal anføres, at i sogne, hvor Islam virkelig fylder i hverdagsbilledet, ser præsterne på problemet, her er ca. 20% af præsterne der peger på Islam som et problem.

Det er altså sekulariseringen, der anses for det største problem.

Men hvad er sekularisering?

Fra den tyske dialektiske teologi har vi lært, at sekularisering er et ægte produkt af evangeliet, fordi kristendommen alle dage har virket sekulariserende i kraft af et dynamisk historiesyn og i sidste ende i kraft af den treenige gudsopfattelse, hvor Helligånden er den fortsatte åbenbaring som bevirker, at vi har lov til at bruge hovedet til at tolke Bibelens tekster ind i tiden, og at vi ikke ved vores egen religiøse stræben kan bevæge os op til Gud. Men at Gud derfor i stedet kommer til os og bevæger vore hjerter med Sin Hellige Ånd og at kristendom følgerig så at sige er den eneste religion, som man ikke behøver at være religiøs for at tilhøre. Men den opfattelse af sekularisering som et kritisk princip forudsætter en levende religion bag for at være en gevinst, for ikke at ende i intethed og ingenting og ligegyldighed over for selve religionen og Gud.

Jeg mener, det er ligegyldigheden, som er det største problem.

Vi har det jo rimelig godt med alt, hvad vi kan købe os til af almindelig sikkerhed og velstandsgoder. I hvert tilfælde i det rige Danmark. Endnu da. For her kan også krisen ske at kradse og velstandsbølgen ende i kaos og konkurser.

Og sekularisering som **kun** kritisk princip kan ende i afarten sekularisme, hvor selve evangeliet og den levende religion mangler som forudsætningen.

Det kan endda ske for os præster. Der hvor præstearbejdet kun bliver arbejde og ikke glæde, og der hvor troen lider af for store anfægtelser eller bliver helt væk og vore prædikener bliver til ren filosofi og almindelige diskurser om dette og hint, som den gjorde for Thorkild Grosbøll. Vore hjerter må brænde, sådan som det så smukt står i Emmausberetningen LK.24.

Sekulariseringen som sekularisme er et problem for os.

Og en stor anfægtelse.

Ligeså al den religiøse søgen.

I begge tilfælde har vi store opgaver i fremtiden: At genvinde troens tabte land og at møde de mennesker, der er søgt andre steder hen i deres religiøse søgen - i øjenhøjde. Uden at tale ned til dem, men i stedet spørge, hvad de mener, når de taler om karma og reinkarnation og kredit og debet. Og spørge hvorfor det er nødvendigt at gå til healere og astrologer og sandsigersker for at kunne leve et ganske almindeligt jævnt og muntert, virksomt liv på jord.

Det får mig frem til det andet.

Dåbsoplæringen, som skal gå på to ben.

Det ene ben hedder Skole-kirkesamarbejdet, der med RAMS fungerer fortræffeligt – og derfor også støttes med præsteressourcer rundt omkring fra i stiftet. Lige nu er de flyttet ind i Hundehuset her i Puggårdsgade i Ribe og har fået gode og varige forhold at virke under. Men RAMS er oplysende og arbejder på skolens præmisser.

Så det andet ben, selve den kristne dåbsoplæring, som skolen siden 1975 ikke har eller måttet varetage skal der også gås på. De færreste forældre magter at varetage dem. Derfor skal vi nu til at sætte mange ressourcer ind der. Det har vi arbejdet meget på, og det skal nok også lykkes.

Lige nu har vi flyttet Stiftssamlingen med til Puggårdsgade i Ribe for der at få etableret et godt udadvendt pædagogisk miljø til gavn for hele stiftet. Og samtidig har jeg påtaget mig formandsskabet i en ny arbejdsgruppe, der skal se på, hvordan vi får den kristne dåbsoplæring optimeret og sat på gode skinner i alle sogne.

Arbejdsgruppen har følgende kommissorium:

Arbejdsgruppen skal fremkomme med forslag til den fremtidige folkekirkens fremtidige dåbsoplæring, herunder den indledende forberedende konfirmationsforberedelse på 3. eller 4. klassetrin samt omkring konfirmationsforberedelsen. Arbejdsgruppens resultater bedes sammenfattet i et forslag til ny fælles Anordning om den indledende, forberedende konfirmationsforberedelse og konfirmationsforberedelsen.

Vedr. den indledende, forberedende konfirmationsforberedelse anmodes arbejdsgruppen om at gennemføre en undersøgelse af denne undervisnings kvantitative udbredelse, timemæssige omfang og religionspædagogiske indhold. Endvidere skal undersøgelsen afdække i hvilket omfang undervisningen varetages af undervisningsmedhjælp, samt hvilken uddannelsesmæssig baggrund de personer, der er ansat som undervisningsmedhjælp, er i besiddelse af. I de sogne, hvor denne undervisning ikke tilbydes, anmodes arbejdsgruppen om at undersøge årsagerne hertil.

Arbejdsgruppen anmodes om at fremsætte forslag vedr. det fremtidige timemæssige omfang af den indledende, forberedende konfirmationsforberedelse, samt overveje forslag om holdstørrelser for denne undervisning.

Det er biskoppernes erfaring, at der normalt er enighed imellem præst og menighedsråd om at etablere og gennemføre den indledende forberedende konfirmationsforberedelse, men i enkelte sogne er denne enighed ikke til stede. Derfor anmodes Arbejdsgruppen om at foreslå under hvilke former den indledende, forberedende konfirmationsforberedelse kan gøres pligtig for sognet at tilbyde, således at præsten ikke kan blokere at undervisningen finder sted, og således at menighedsrådet ikke kan afvise at der afsættes de nødvendige budgetmidler til undervisningsmedhjælp og -materialer.

Den indledende, forberedende konfirmationsforberedelse bør fortsat gennemføres således at sognepræsten har det teologiske og pædagogiske ansvar. Arbejdsgruppen bedes dog overveje, hvorledes undervisningen, med tilladelse af biskoppen, i særlige tilfælde kan gennemføres i et samarbejde mellem flere sogne inden for et provsti.

Det understreges at arbejdsgruppen alene skal forholde sig til den indledende, forberedende konfirmationsforberedelse og konfirmationsforberedelsen som en del af folkekirkens dåbsoplæring, og ikke beskæftige sig med de mange former for skole-kirke samarbejde, som med stort udbytte iværksættes i disse år. Skole-kirke samarbejdet må hilses velkomment og bør støttes, men kan ikke træde i stedet for folkekirkens ansvar for den kristne dåbsoplæring.

Arbejdsgruppen bedes vurdere den indbyrdes teologiske og pædagogiske sammenhæng mellem den indledende, forberedende konfirmandundervisning og konfirmationsforberedelsen. Dog bør deltagelse i den indledende, forberedende konfirmationsforberedelse ikke gøres til en betingelse for at kunne gennemføre konfirmationsforberedelsen og for at blive konfirmeret.

Vedr. konfirmationsforberedelsen bedes arbejdsgruppen overveje fordele og ulemper ved at gøre det muligt at gennemføre undervisningen, eller dele deraf, på 6. klassetrin. Samtidig bedes arbejdsgruppen vurdere om man fortsat bør indhente biskoppens tilladelse til at henlægge dele af undervisningen til konfirmandlejr, temadage, undervisningsmoduler af flere dages varighed m.v.

Desuden bedes arbejdsgruppen overveje, om det timemæssige omfang og den holdstørrelse, som er angivet i den nu gældende Anordning om Konfirmation, bør fastholdes eller evt. ændres.

Det ligger uden for arbejdsgruppens kommissorium at tage stilling til evt. compensation til præsterne for den yderligere arbejdsbyrde, en pligtig indledende forberedende konfirmandundervisning vil medføre, idet dette spørgsmål anses for at være en sag mellem kirkeministeriet og præsteforeningen.

Det var de mere overordnede tanker – så er jeg klar til de mere nære og aktuelle.

Begrebet lejlighedskirker og det som pressen kalder kirkelukninger.

Årsagen er naturligvis, at Hjerting kirke her ved Rødding i forsommeren blev omdannet til lejlighedskirke. I mange år har der i det lille sogn med ca. 266 mennesker været en meget dårlig kirkegang med mange messefald. Nu er den så gjort til lejlighedskirke, hvilket betyder at den og kirkegården vedligeholdes, men at den kun åbnes for bryllupper og begravelser for sognebørnene+ gudstjenester juleaften og evt. hvis der er et sognebarn der skal døbes. Det har været ganske udramatisk – måske næsten en lettelse i lokalområdet. For godt nok siger både Matthæus og Grundtvig, at kirken findes der, hvor to eller tre er til stede i Jesu navn, men hvis disse tre kun er de, der er ansat til at være til stede, så er det jo så som så med festlighederne.

Det er heller ikke opmuntrende at være præst et sted, hvor man godt nok gerne vil have en kirke for en sikkerheds skyld, men ikke vil være menighed. Det er heller ikke opmuntrende at være menighedsråd eller ansat i øvrigt. Derfor er jeg som biskop naturligvis også meget opmærksom på, hvordan gudstjenestelivet former sig i stiftet, jeg er på mange visitatser og gudstjenestebesøg og får fra mine mange samtaler i disse anledninger et godt billede af, hvor

det går godt, og hvor det går mindre godt. Og der hvor det går godt, glædes vi alle, men der hvor det går mindre godt, må vi lægge hovederne i blød for at se, hvad vi kan gøre bedre. Hvor der f.eks. skal sættes nye kræfter ind eller hvor vi måske skal skære gudstjenesteantallet lidt ned, så det passer til behovet. Det er der ingen dramatik i, det er i øvrigt sket en del steder, at man har skåret gudstjenesteantallet ned - blot må jeg her sige, at det ikke er noget et menighedsråd selv kan beslutte. Det står i Danske lov fra 1685, at enhver menighed har ret - men også pligt - til at der afholdes gudstjeneste hver søndag, det er et godt holdepunkt også for mig - og skal denne ret fortabes, så er det bestemt noget, der skal tænkes godt igennem og ind over biskoppens bord. Og personalenormeringen indrettes derefter.

Det bringer mig til det næste: **kirkegængertællinger.**

Når jeg er på visitatser får jeg altid oplyst en cirkaangivelse af gudstjenestedeltagere - selvfølgelig for at menighedsrådet og jeg sammen har et grundlag for vores fælles vurdering af livet i sognet. Jeg ved at der er nogle sogne, der selv måske i det stille har besluttet at tælle kirkegængere, men det er deres valg. Selv har jeg kun et sted bedt om det - og det er endda en ren succeshistorie, for de melder, at de har fået en meget bedre gudstjenestedeltagelse ud af det.

Strukturændringer i det hele taget.

Helt konkret sker der jo forfærdelig meget i øjeblikket og vi synes alle vi trænger til ro på bagsmækken til bare at gøre det vi plejer og som falder os lige for.

Men ligesom der nu er mulighed for at menighedsråd indgår tættere samarbejde om næsten alt mellem himmel og jord: fællesdrift på kirkegårde, fælles ansatte, fælles regnskabsføring m.m. og ligesom der er mulighed for direkte at slutte sig sammen, så må jeg også hver eneste gang der er præsteledighed overveje, hvilken struktur der lokalt og på stedet vil være den bedste. men det foregår altid i nøje samarbejde med de berørte sogne og menighedsråd - for er der noget vi alle og jeg især skal tænke os godt om med, så er det det lokale sogneliv.

Hver gang det sker, er jeg ude til mange grundige forberedelsesmøder, hvor jeg prøver at høre hvor græsset gror, inden menighedsrådene og jeg aftaler endeligt. Så I kan sove roligt. Der kommer ikke en tyv om natten og snupper præst og præstegård fra jer.

Jeg vil tilføje, at da jeg tiltrådte for fem år siden var det mangelen på penge på præstebevillingen, der var den store klemme. Siden har det løst sig lidt, blandt andet har I nu fået mulighed for lokalt at finansiere præster, og det er sket - delvist- tre steder i stiftet. Et enkelt mere er på vej.

Biskopperne har efter direktiv fra Kirkeministeriet fået pålæg om at skulle afsætte ½% på præstebevillingen hvert år fra 2010 til en fælles pulje, som siden kan fordeles, og i øjeblikket er der et udvalgsarbejde, der ser på fordelingen af præster i de enkelte områder af landet - også her kan Ribe Stift med det vigende befolkningsunderlag komme til at skulle afstå en del af præstebevillingen, således at de mere folkerige områder østpå kan få flere midler, men her har vi i Ribe Stift og været forudseende og gennemført mindre sammenlægninger af pastorater, der hvor det har været muligt, så selv om det aldrig er rart at skulle skæres i den kirkelige betjening og skulle afstå en præstebolig, så kommer det forhåbentlig ikke til at ramme os ret hårdt. Mere end en enkelt præstestilling tror jeg i talende stund ikke, vi skal afstå i den forbindelse.

Den største trussel er i øjeblikket mangelen på ansøgere til stillinger herude vestpå, der klemmer os rigtig. Og der er da menighedsråd der har måttet sige: heller en sammenslutning med nabosognet end en ikke så velegnet præst.

Dertil er vi nu ikke nået. Men præstemangelen er en trussel for vort kirkeliv.

Menighedsrådsvalg

Nu er valget forbi for de flestes vedkommende, men det har været omgærdet med mange bekymringer.

Kunne man få fuldtallige menighedsråd – på trods af at antallet af medlemmer i rådene er sat ned?

Kunne man få knækket kurven og få unge kræfter med?

Kunne man få afstemningsvalg?

I talende stund ved vi ikke hvor mange steder der skal være valg. Sidst var der valg i 22 sogne. Pressen har gjort meget ud af, at valg til menighedsråd kun er demokratisk, når det er afstemningsvalg – men det mener jeg bestemt ikke. Aftalevalg kan være lige så demokratisk og som jeg også har skrevet i Stiftsnyt, så er det indholdet i arbejdet og engagementet der er afgørende – så bare det er de rigtige, I har fået ind, er jeg glad

Og så kan jeg fortælle, at vi er det stift, hvor flest sogne har tilmeldt sig det digitale kandidatsystem på internettet – 74% af alle sogne – og det undrer de sig godt nok meget overovre i hovedstaden.

Jeg vil opfordre til en god og konstruktiv valgkamp, der hvor der skal være valg. Der er jo et arbejde, der bagefter skal gøres til gavn og glæde for både kirke og vort folkelige fællesskab.)

Til slut vil jeg vende tilbage til alt det nye og gode, der sker i selve stiftsadministrationen.

Som allerede sagt synes jeg vi nu er ved at være godt gearede til i fremtiden ikke blot at være juridisk og teologisk tilsyn med præster og menighedsråd, men sandelig også i lige så høj grad at være til støtte og hjælp for jer alle. Vi ved godt at stiftet ikke ligger i Korsbrødregade 7, men ude ved jer. Jeg håber I har været glade for rådgivningen fra nye og effektive medarbejdere. Jeg håber, I har haft megen gavn og glæde af det nye tiltag med Kirsten Moesgaards hjælp til jer i jeres rolle som arbejdsgivere. Det betyder jo, at I kan få hjælp og støtte, både når I har personalesager, og når der skal udformes mål og handlingsplaner – og behov for at se på samarbejde i sognet eller på tværs af sogne.

En anden ny side af den støttende funktion er en medarbejder, der kan hjælpe jer med opmålingen af kirkegårde, når I nyansætter i graverstillinger – det er jo en sag, der forhåbentlig kun sker en gang hvert tiende år for jer, men graverforeningen er trænet i den sag- og da er det nok værd at have et trænet øje med på den anden side af bordet. Det er et tilbud, som i endelig må benytte jer af, når I står i en genbesættelsessituation.

Og det sidste skud på stammen med at modernisere Stiftsadministrationen er selvfølgelig at jeg via Stiftsbidraget har fået mulighed for også at kunne fortælle ud i stiftet og ud i verden at vi i Ribe Stift faktisk lever og har det godt! Når det nu er det vi gør.

Da jeg kom til fik vi Stiftsnyt, som er redigeret af sognepræst Claus Helsbøl, det ved jeg, de fleste har været glad for. Men det har unægtelig knebet med Hjemmesiden og den almindelige kommunikation ud i en verden, hvor pressen i høj grad sætter dagsordenen. Derfor er jeg meget glad for at Stiftsbidraget har givet mig mulighed for en ny kommunikations og informationsmedarbejder.

Nu er vi så i gang med at få etableret en ny **Hjemmeside**. Vi udvikler på den i øjeblikket – der kommer nok et lidt andet udseende – og indholdet bliver opdateret og bl.a. udvidet med det, som var i stiftsbogen. Vi vil gerne, at hjemmesiden skal være en blanding af nyheder og konkrete oplysninger.

Målet er og at alle skal kunne komme til at kunne bidrage til hjemmesiden. Der vil blive præsenteret sogne – og man vil kunne få bragt billeder, som man kender det fra vejret i fjernsynet.

Konkret har vi nået at sende materiale til aviser, radio og tv i forbindelse med menighedsrådsvalget – nogle interviews kan man læse på stiftets hjemmeside. Vi ved, at det er blevet brugt af de lokale aviser - radio og tv har også bragt indslag.

Og så arbejder vi på fremover at være bedre tilstede i pressen ved at fortælle om alle de gode tiltag, der er i stiftet – fra babysalmesang over store friluftsgudstjenester og til det trofaste menneske, som slider kirkebænk søndag efter søndag.

Derfor får I heller ingen stiftsårbog i den vante udgave i år. Det har kostet meget at lave den – og jeg har sammen med kloge folk vurderet, at udgiften ikke svarede til læseudbyttet.

Og da jeg mener, at vi altid skal tænke os om, når vi bruger Folkekirkens penge – vi skal nemlig bruge dem, som vi ville bruge vore egne – (det tør jeg nemlig godt både **sig** og **mene** her i det sydvestjyske, hvor man ikke rutter med dem), så får I i stedet for en anden publikation, som fortæller om noget i stiftet – hvad det bliver i år, skal ikke afsløres her – I må vente til jul, men det bliver en lille fin sag, som jeg tror, I vil blive meget glade for både i år og fremover. Og alle de statiske oplysninger som stod bag i den gamle Stiftsbog bliver offentliggjort på hjemmesiden.

Og så er min rapport selvfølgelig også at læse der, når I kommer hjem.

Så prøv at holde øje med den i fremtiden - vi har det mål, at vi vil have landets bedste og mest levende hjemmeside, så når Kristeligt Dagblad igen udskriver en konkurrence, så er det os, der vinder.

Og så til slut en lille historie.

En mand kommer forbi en byggeplads, hvor bygningsarbejderne er i gang. Han spørger en af arbejderne: Hvad laver du?

Dag ud og dag ind slæber jeg sten og mørtel", svarer han. "Hver dag det samme slid".

Manden går videre og spørger den næste, der slæber sten og mørtel: "Hvad laver så du"?

Han svarer: "Jeg bygger en katedral!"

Det gør vi også.

Og den katedral rummer det kristne evangelium. Glædes og frihedsbudskabet over alle.

Så hvad vil I? Hvordan skal jeres lokale katedral se ud? Hvordan vil I være kirke og bringe glædesbudskabet ud til alt folket. Kirken ser ikke ens ud alle steder, men det er jer, der sammen med præsten både **har og må tage** ansvaret for sognets liv og vækst.

For sammen bygger vi en katedral af levende stene.

Og det er virkelig al umagen værd.

Tak fordi I har været med i alt det daglige slid og slæb med mørtel og kalk og det hele.

Og tak, at I stadig holder af og ikke kan undvære den kirke, som i og **jeg** er en del af.

Elisabeth Dons Christensen